

‘Αρχίζω να υποθέτω πως είμαι και άγεωγράφος.
 — Τι εν’ αυτή Βισαλτία ;
 Ίκανείς δεν ξέρει να μου απαντήσει, ούτε ο καρμελΐτης, ενός παραξερο-
 ποταμού κερκεσίου, που με κορνηζοαρμένη έπιγραφη — το σύνταγμα
 και οι θεομοί, φάνεται, που το καταστήματα — είδασαι την πελατεία
 του :

“Όσοι φίλοι μ’ αγαπάνε
 θερεσέ να μη ζήτανε.

— Ξέρω γ’ έχω, μου λέει. Αλλά θα τα ξέρη μόνον ο Θεός.
 Θυμάμαι πάλλιν την επί της Τέρπανης, έκκλησίαν της Νιγρίτας.
 — Η έκκλησία είνε της Νιγρίτας, τὸ έκκλησίασμα της Τέρπανης
 και ο Θεός της Βισαλτίας.
 Οι Νιγρίταινοι, φάν’ται, τὰ έχουν κανονίσει μιά χαρά με όλας τὰς
 δυνάμεις.

‘Η Νιγρίτα, πάως λίγο πληρική.
 Και ὁ δόξατος εχε και τόσο καθάρη.
 Κάτωα παιδάη επανάθητα, θα νόμεις κανείς, παντοῦ.
 Ένα ξεροστόμο που διασχίζει, κατοικήσει φθαρό, την πόλιν, γεμάτη
 με σκουπίδια. Δίπλα κερκενία με δέντρα ύψηλά, ίσως...
 οικονομική και ὑψηλὴς δρασιζόμενοι. ‘Αναταίσεις
 και ἀπολαύσεις τῶν κατοίκων.
 Τέσσαρα-πέντε χιλιόμετρα, πὸ πέρα ἀπ’ ἐκεῖ είνε
 τὰ εἶδατα Νιγρίτας. Τὰ μεταλλάξω, ὅπως τὰ λένε,
 λοιπὰ γὰλ.
 Ένα ποτήρι μεταλλικὸ ὕδατος, σ’ ένα κερκενίω
 της πόλεως Νιγρίτας, εχει... δυνάμεις δρασιζέ.
 Τὸ οὖο δηλαδὴ παρ’ ὅλλοι να είνε εὐθιγότερο
 ἀπὸ τὸ μεταλλικὸ νερὸ στὸν τόπο τουτ’...

Νιγρίτα, ἡ πατρίς τοῦ ‘Αργυροῦ. Τοῦ πρώην ὑπο-
 γου, πολιτείου, παλαιὸν ἀνεργάτου της ‘Ακροπό-
 λιος» και φίλων τοῦ Γαβρομύλου. Ένας ἀπὸ τοὺς
 πρώτους συστήσαντας «Μακεδονικὸν Σύλλογον» στὰς
 Ἀθήνας, κατὰ τὸν Βουλγάρου, με τοὺς Μακεδόνες
 ἀδελφούς Γεργαίνου, τὸ γκαρό και τὸν συσταγμα-
 τάρχη. Οι πρόδρομοι τοῦ μακεδονικὸ ἄγχιος. Δευ-
 τῶς σύλλογος ἦταν ὁ τοῦ Στεφάνου Δραγοῦνη.
 ‘Ως ἑλληνικὸ βίως σύλλογος, ἐτρόφοντο ἀναμεταξὺ
 τους. ‘Ο μακεδονικὸς σύλλογος τοῦ Δραγοῦνη ἐκατέ-
 λισε ἄρνησας τὴν Μακεδονίαν, μεταξὺ Βουλγάρου,
 Σέρβου και Ἑλλήνων. Εἶχε μάλιστα ὁ σύλλογος αὐ-
 τὸς ἐδόσαι και χάριτην σχεπικόν. ‘Ο τῶν Γεργαίνου
 ἠθῶν και ‘Αργυροῦ, τὴν ἠθέλε ἀπόλαση γιὰ τὴν
 Ἑλλάδα. Καί ἐπειδὴ εἶν σημαντικὸν στη μορασία,
 μιά ἡμέρα αἱ Γεργαίνουνης μῆσαν στὸ Γραφεῖο τοῦ
 Δραγοῦνη και τὰ κίνασε φάλασσα.

Ἦταν ἡ πρώτη ἑλληνικὴ δόσας γιὰ τὴ... Μακεδονία !
 Έπειτα συνεισθῆτο τὸ «Κομμάτι» και τὰ καθάρισε τὰ πράγματα.
 Τὸν ‘Αργυρὸν ὅμως τὸν ἐκατοίσε ὁ Γαβρομύλης ἑπερδοικα.
 «‘Ο μακεδονικὸς οὗτος θράχος — ἔγραφε — με τὴν σκέψιν,
 που φθάνει πὸ μακρὰ ἀπὸ τὴν σκέψιν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὁ-
 πως αἱ σαρίπτα τὸν Μακεδόνου ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἑλληνικὰ ἀκόν-
 τια...»

Τὸν θυμοῦμα: Μὲ τὰ σφραγιένια του κερκε μιάλιὰ στὸ μέτωπο, σὲν
 ἀγοιμένα, τὰ πικρὰ και θυμοκίνα φριδία του και τὸ ἄγχιο και καλλι-
 ερηγιένιο του σφραγιένις μοῖσι, σὲν πατακαλαμὰ σὲ ἀμχηρὸ γο-
 ραφί.

Ζήτησα τὸν ‘Αργυρὸν.
 — Δὲν είνε ἐδῶ, μου λένε. Πάει στὴν Ἀθήνα.
 — Μὲ τέτατα ζέστη ;
 — Τὸν κάλεσε ἡ πολιτικὴ.
 — Μίπως θὰ τοῦ ἀνάθησε ὑπουγγεῖο ;
 — ‘Όχι, ἀλλὰ ζήτησνε στὴν Ἀθήνα πάντοτε τὴν
 γούμη του.
 Νὰ ἡ μικρὴ Νιγρίτα που συμβουλεύει τὴν Ἀθήνα και
 δὲ ἀστὴ τὴν Ἑλλάδα ἄτασας.
 Ἰσως μὲ είνε προκίωτερον αὐτὸ ἀπὸ τὸν κερκενίω
 τοῦ Ζαχαράτου, που δικαιοῖσε τὴν Ἑλλάδα πάντοτε.

Στὴν Νιγρίτα μὲν ἀπάχη Κιρκασὴ ἀργία. Ἦ και
 ἄν ὑπάχη, ἔτσι είνε κατανημιένιο τὸ κέσιμο και ὁ
 ὀνημι τῶν μαγαζιῶν που θέλει δάσκαλο γιὰ νὰ τὸ
 μάη.

Ζέστη τὸν εἰκοταῖος αὐτὸ που τανίετα και διαδρο-
 μίετα ἡ πόλις της Νιγρίτας.
 Μὰ γυρω-γυρω αἱ λοιπίσας που τὴν κορνηζοαρνε,
 γυλὸν με δένδρα κατατρῶσασα κ’ ἀμπελία με ζσηρὸ
 και φρέσκο φῶλλομα.
 Φημάετα τὸ οὖο της Νιγρίτας, μὰ γιὰ τὸ κερκεῖ
 τὴς δὲν ἰσοῖμο τίποτε.

Τέσσαρα - πάντε χιλιόμετρα ἔτσι ἀπὸ τὴν Νιγρίτα
 και νὰ και φημάεσε στὰ λοιπὰ και στὴς πηγές, και
 στὰ τόσο ρεκαμιαρζόμενα ὑπαλλίετα της ὕδατα.
 Μιά μικρὴ διακοπὴ και θὰ μελήσασνε και γι’ αὐτὰ,
 ἀλλὰ... στὸ ἄλλο τεῖχος.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Τὸ ἴδιο κάνει.
 — Κερκία μου, εἶμαι ὁ χορδοστῆς τοῦ πᾶνον.
 — Μὰ ἐγὼ δὲν ζήτησα χορδοστῆ γιὰ τὸ πᾶνον μου.
 — Έσεῖς δὲν με ζήτησατε... Μ’ ἔστειλε ὁμοως... ὁ νοικάρης τοῦ ἐ-
 λῶνο πατόματος !

Τὶ ἔκαναν...
 — Τὶ ἔκαναν, Τατό, οἱ πρόγονοι μας προτοῦ ἐφευρεθῆναι: τὸ ἀερο-
 φως και ὁ ἠλκτριεσμός !
 — Έκαναν... οικονομία στὸ φῶς, μπαμπά.

Στὸ φρενοκομεῖο.
 Ἦ σ ὄ ζ υ γ ο ς. — Βλέπετε, κίρνε διεσθιντὰ. ‘Ο ἄντρας μου δὲν
 ἔγινε καλά. Ἀρνεῖται νὰ γυρίση στὸ σπίτι.
 ‘Ο δ ι ε υ θ υ ν τ ἦ ς. — Ἀπεναντίας, κερκία μου. Πιστεῖω δὲ αὐτὸ
 είνε μιά ἀποδεδειγμένη. Έπαψε πᾶν νὰ είνε τρελ-
 ῶδς.

Στὸ ζωολογικὸ μουσεῖο.
 Ἦ κ υ ρ ὀ α. — Δὲν φέλω νὰ δῶ αὐτοὺς τοὺς τα-
 ρχευμένους πλῆθους. Θέλω νὰ δῶ ἕνα ζωντανὸ γο-
 ράλλο...
 ‘Ο φ ὄ λ α ἔ. — Μιά στιγμὴ νὰ φωνάζω τὸν κί-
 ριο ἔφορο...

Γκράφα.
 ‘Ο π ἄ λ λ ἡ λ ο ς. — Ἦθε ἕνα γράμμα ἀπὸ
 ἕναν ἐμπορικὸ ὄκο και μὰς ζητοῦν νὰ τοὺς δόσουμε
 ἀνατάσεις γιὰ τὸν Ἰῶν τὸν πρώην ὑπάλληλό μας.
 ‘Ο δ ι ε υ θ υ ν τ ἦ ς. — Γράψε τους διὰ ἦταν κλέ-
 φτης κ’ ἐδικαίτης κ’ ὅτι ἔχει τὸ ἔμισθ ἀπὸ μὰς !

Μεταξὺ συζύγων.
 Ἦ κ ε ἰ ν ο ς. — ‘Ότι κ’ ἄν κλέψη ἕνας ἄνθρωπος
 βάρη ἀπὸ μὲρα πὸθ ἂν μετανοήση.
 Ἦ κ ε ἰ ν ὀ. — Καὶ ὅμως ἐνὸς ἄ ἔλοφες ἀπὸ τοὺς
 δικαίς μου.
 Ἦ κ ε ἰ ν ο ς. — Ὑποθέτω ὅτι ἄκουσε τί εἶπα.

Μεταξὺ φίλων.
 — Τι γίνεται ἡ γυναίκα σου ;
 — Ἀσ’ τε. Έχω βάσανα με τὸ κεφάλι της.
 — Τι. Τὸ ἔπαυσε μήπως ποινθαῖ ;
 — ‘Όχι. Ἀλλὰ κίρνε δοκίμασα μὲς ζήρται κανονίεριο καπέλλο.

Τὸν φάτισε.
 — Πόσο ἀτέχη ἀπὸ δῶ τὸ ζωοῦ σου ;
 — ἔση ὄσοε.
 — Μὲ τὰ πόδια ;
 — ‘Όχι. Μὲ τὸ ρολοί.
 — Ἀνάεσε μου κίρνε δρασιζέ.
 — Τώρα δὲν ἔχο. Ὅταν γυρίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι μου, εὐχαρίστως.
 — Πρὸκειται νὰ πὸς ταξίδι ;
 — ‘Όχι !

Τοῦδλο !
 — Λένε διὰ τὰ ταξίδια ζυτῶνε τὸν ἄνθρωπο.
 — Τότε τί περιμένεις γὰ νὰ κίρνε τὸν γίρνο τοῦ
 κόσιου ;

Στὸ δρόμο.
 Τ σ ι γ γ ἄ ν α. — Ἦ μέλλοσα σιζιγὸς σας θὰ
 είνε ὑψηλὴ, μελαχροινὴ και ποτὴ ἀραία.
 Ἦ κ ε ἰ ν ο ς. — Φαιμάεσα ! Τώρα πὸς μου και
 κερκε ἄλλο: Πὸς μποροῦ ν’ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν... ση-
 μερικὴ σιζιγὸ μου ;

Εἶχε δικηο τὸ κορίτσι.
 — Μαρία ! Πὸς συνέθη τὸ δράδι που ἐπιτροπέμα-
 με με τὸν κίρνο ἀπὸ τὸ θέατρο, νὰ βροῖμε μέσα στὴν
 κερκία ἕναν λορία ;
 — Δὲν φταίω ἐγὼ, κερκία. Ποῦ νὰ φανταστῶ διὰ
 ἡ παράστασις θὰ τρώιονε τόσο νοικῆ ;

Ἐλιπς σωτηρίας.
 — Αὐτὸς ἔχει ὁ κίρνος είνε κλεπτομανῆς, λέγει μὰ
 προσκεκλημένη σὲ μιά φίλη της γεροκτοῦρη δειχνο-
 τας ἔσαν νεὸ που ἀνοικιὰ στὸ πορβῆτι τοῦ παρκαθῶρου.
 Έχει καταδεκασιτὴ ἀναριθμητῆς φορῆς...
 Ἦ ς ρ ο ν τ ο κ ὀ ρ ἠ (μὲ ἀναστεναγιμὸ). — Λές
 νὰ με κλέψη, ἄν τὸν πληρῶσω ;

Κερκεντῶνας και δρασιζόμενος διάδρο-
 ποῖ Νιγρίταινοῖ.

‘Ο κ ‘Αργυρὸς